

(z povídky Táni Kubátové Vánoční vyznání)

Ten večer Roman s Vlastou večeřeli u Romana v kuchyni, když se rozezněl Vlastin mobil. Vlasta jej popadla a hovor přijala. Chvilí poslouchala, pak bez váhání vyhrkla:

„No jéžiš, okamžitě sbal tašku, a už ať jsi tady.“ Pár vteřin mlčela, pak vykřikla: „Ale huš, kolikrát ti mám říkat, že mi vadit nebudeš?!“

Jen co zavěsila, zasmála se.

„Já věděla, že do pěti dnů je tady,“ sdělila Romanovi. „Nejenže už jí vysekali vanu, ale hajzlík, který tam provizorně nechali, jí zaprasili tak, že se na něj štítí chodit.“

„To je ale překvápko,“ prohodil Roman uštěpačně.

Vlasta se na něj zašklebila.

„Doufám, že na ni nebudeš hnusnej.“

„Poštvu na ni sousedovic pitbula,“ ujistil ji.

Vlasta se zasmála, a jen co dovečeřeli, hodila za sebe, že nádobí nechá na něm, a zmizela ve svém bytě. Sotva stihla připravit pro svou dočasnou podnájemnici čisté povlečení, když Šárka ohlásila mobilem, že stojí před brankou.

„Tak velký dík,“ vydechla o pár minut později, jen co za ní i za její velkou taškou plnou prádla a šatstva Vlasta zavřela dveře. „Člověče, mám dojem,“ pokračovala a ukázala na své zavazadlo, „že ačkoliv to bylo všecko v krabici a ještě pod igelitem, měla bych to ze všeho nejdřív prohnat pračkou. Ten prach je fakt všudypřítomný. Cítím ho dokonce i v puse.“

„Něco bych ti řekla,“ opáčila Vlasta. „Ale slíbila jsem ti, že se zdržím komentářů.“

„No jo, mělas pravdu,“ uznala Šárka chrabře. „Nedá se to. Šmudlání v umývadle by se ještě přežít dalo, ten záchod už teda huř, ale ten prach, to je prostě něco. Budeš té dobroty a nasměruješ mě nejkratší cestou do sprchy?“

Jakmile se osprchovala a zabydla ve Vlastině pracovně, pozvala ji Vlasta do obývacího pokoje na čaj. Při jeho popíjení se náhle Vlasta odhodlaně nadechla a posléze řekla:

„Musím tě varovat před bráchou.“

„Proč?“ zeptala se Šárka udiveně.

Vlasta se na chvíli odmlčela a posléze se zatvářila lehce provinile.

„Viš,“ doznala, „před nějakým časem jsem se spolu s mamkou zúčastnila takového menšího spiknutí, které mělo za cíl nainstalovat do jeho blízkosti jistou potenciální partnerku. Ne že by ten důvod, proč potřebovala provizorní bydlení, neexistoval, ale byl jaksi až v druhém plánu. Bráška to ovšem hbitě prokoukl, bohužel... Tudíž, jen co jsem se nedávno zmínila, že tě tu hodlám ubytovat, sdělil mi něco v tom smyslu, že opakování stejné taktiky, která notabene neuspěla ani napoprvé, je ode mě velice málo nápadité.“

Šárka se zasmála.

„Takže on si myslí, že mu mě chceš dohodit?“ ujišťovala se. „A tamto předtím,“ zeptala se posléze, „se odehrávalo s vědomím a spoluprací té dotyčné, nebo byla stejným předmětem manipulace jako tvůj brácha?“

„Kdepak, s jejím vědomím.“

„Aha. A totéž si myslí o mně,“ ujasňovala si Šárka. „Bože, to abych se hanbou propadla, až na něj narazím.“

„Neboj, nemusíte se vůbec potkávat,“ ujistila ji Vlasta horlivě. „Jak jsi viděla, máme společné jen schody a halu. A víc chodím já k němu, než on ke mně.“

„No, aspoň že tak,“ vydechla Šárka. „Ale ještě pořád,“ upozornila ji vzápětí pobaveně, „je tu ta možnost vystěhovat Danino pubertální dítě ke kamarádce a zabydlet se v dětském pokoji s Klárkou a křečkem.“

„Snad bys neutekla před jedním načuřeným chlapem,“ hecovala ji Vlasta. „Ty, taková chrabrá a nebojácná osoba, co ji jen tak něco nepoloží?“

„Nikdo neutíká,“ ujistila ji Šárka. „Teda zatím.“

Bylo to blaho, moci se po třech nepřijemných nocích vyspat na válendě normální konstrukce a normální šířky.

Ráno jí Vlasta dala klíč od branky i od domu a bytu.

Cestou z práce se Šárka jako obvykle zastavila ve svém bytě, aby obhlédla, jak pokračuje přestavba. Pak za sebou zamkla a vypravila se k Vlastinu obydlí. Svítalo se v obou bytech, a jen co Šárka dole vstoupila do haly a přiblížila se ke schodům, uslyšela shora dva hlasy. Zaváhala a zastavila se. Nechtělo se jí setkat s Vlastiným bratrem poté, co se včera dozvěděla o jeho mylné domněnce stran její role v tomhle domě. Jenže jak se tomu vyhnout? Zřejmě zaslechli zavírání dveří, protože na ni Vlasta shora zavolala:

„To jsi ty, Šárko?“

„Ano, já,“ vyslala nahoru svůj hlas, a nezbývalo jí nic jiného než vystoupat tam za ním.

Když se octla na dohled, v první chvíli se soustředila jen na Vlastu. Pak se ale její pohled přesunul na muže stojícího vedle ní. Byl asi o hlavu vyšší než ona, měl nakrátko ostříhané tmavé vlasy, které byly už prošedivělé, a šedo zelené oči. Z těch očí vzápětí vyčetla, že to, co jí docházelo jen zvolna, je jemu samému jasné už od prvního okamžiku, kdy na ni pohlédl.

Horál.

Tenkrát nevěděla, jak se jmenuje. Nebylo to důležité. Ani on její jméno neznal. Potkali se ve špatnou dobu a oba věděli, že jim nezbývá nic jiného než svou vzájemnou přitažlivost v zárodku udusit...

(z povídky Josefa Pepsona Snětivého Tři králové o třetích Vánocích)

Nakonec to tetování přesto viděl, jak si vzpomněl, teď už zase v polosedu-pololehu a v porodničním zázemí.

Ano, sotva přežil další osamělé Vánoce, po kterých se zařekl, že už se ženami nechce mít nic společného, Darina se vynořila. Jako by i jí bylo líto, že se o Vánocích neviděli a nespojili v jednoho Urobora, zmítajícího se slastí.

Psala vesele i smutně, rozverně i vážně – a najednou ji tu měl. Koncem března, kdy už jaro rozezpívalo vltavské břehy a nabízelo více světla pro oči i pro duši. A ona mu nabídla své označované tělo. Bez dlouhých řečí, bez zábran – a bez jinak nutné Johnnyho sebekontroly.

„Beru prášky,“ oznámila mu už předtím, na dálku. „Je mi sice sedmadvacet a holky od nás už většinou porodily, ale já mám spoustu času, a hlavně málo peněz. Všechno tu zavřeli a brigád je málo. A co tatka zkrachoval a oběsil se a máma někam zmizela, nikdo, teda až na pár výjimek, mi s ničím nepomůže. Ani Ty ne, zlatíčko moje černý, odpouštěcí.“

A potom se milovali celý den a celou noc, až Johnnyho silné tělo volalo už o pomoc.

Bylo však nádherně ukojené a vymazlené.

A Johnny, jakmile ji vyprovodil na autobus, jí už cestou z Florence zase psal. Jak to bylo krásné a jak se na ni těší.

Ale ona už neodpověděla.

Znovu osaměl.

...

Už byl skoro u dveří, za nimiž by se opět skryl před světem, když periferně spatřil obrovský stín. Otočil se – a uviděl skinheada, jenž by se dal výstižně popsat přívlastkem „nadměrný“. Johnny instinktivně poodstoupil. Obr, navlečený do uniformy svého stáda, ho však okázale ignoroval a jeho lysá lebka se natáčela tu ke dveřím na oddělení, tu ke schodišti. Johnnymu záhy došlo, že se chce u někoho informovat, jenže černý doktor je pro něj příliš podřadným tvorem, než aby ho oslovil. A dokonce ho to začalo bavit. Pozoroval valibuka, jak se potí ve svém bomberu.

Velechlap to nakonec nevydržel a přiškrceným, tenkým hláskem, který by se hodil k úplně jiné velikosti, vyštěkl: „Můžu se vás na něco zeptat?“

Johnny přikývl.

„Darina Badalová: kde rodí?“

Johnnyho šlachovité tělo ztuhlo: „Darina Badalová? Vy jste...“

„Já nevím, co jsem, a vám do toho nic není!“ osopil se na něj skinhead.

Jenže Johnny měl navrch: „To je pravda. Ale vám zase nic není do toho, kde ta žena bude rodit.“

Jeho protějšek i přes limitovanou inteligenci poznal, že se bude muset pokusit o zdvořilé chování – a také, jak už si Johnnyho prohlédl, zaregistroval jeho vypracovanou muskulaturu, takže si uvědomil, že ani „ručně“ by s ním snadno nepořídil: „No jo, sorry, to vy jste tady pán, že jo,“ ušklíbl se. „Já jsem otec... teda možná. Darina mi napsala, ať přijdu, že budeme mít dítě. A že to nahlásila, abych u toho směl bejt.“

„Běžte si sednout do vestibulu o patro výš,“ zamumlal Johnny. „Sestra vás zavolá. Někdy večer, nevím kdy.“

Valihrach nepoděkoval ani se nerozloučil. Dunění jeho kroků k Johnnymu doléhalo jakoby z veliké dálky.

Chvilí beze slova, bez pohybu a bez dechu postál.

Pak naopak vtrhl jako jarní povodeň na oddělení, a rovnou do sesterny.

„Haničko,“ vyhrkl, „může za mě někdo vzít tu paní Badalovou? Já ji nemůžu rodit.“

„Proč?“ vykulila na něj oči statná padesátnice, kterou sotva co dokázalo rozházet.

„No, prostě... asi osobně já... já nemůžu.“ Nezvykle chabé vyjadřování muže, který si zakládal na tom, že za dva a čtvrt roku dokonale ovládl češtinu, ho usvědčilo z nervozity.

„Nejde to, Honzíku,“ mateřsky se na něj usmála. „Víš přece, co je dneska za den. Jindy by to šlo, ale teď tu nikdo jinej není. A proč vlastně nechceš...?“

Její nedopověděná otázka však směřovala do Johnnyho zad.

(z povídky Alexandra Stainfortha Holka ze Staromáku)

Oblečená jsem za půl hodiny a vyrážím metrem z Dejvic rovnou na Staroměstskou. Poprvé mám na sobě červenočernou kostkovanou bundu s kapucí, prodlouženými manžetami a přezkami na rukávech. Má šikmý zip a vypadá vážně perfektně, i na mně. Koupila jsem ji na jaře ve výprodeji za skvělou cenu. Kdybych ji uviděla v obchodě dnes, jen bych bolestí zaúpěla a pokračovala dál v cestě, protože moje finance jsou jaksí na pováženu.

No nic, nebudu se stresovat penězi. Mám přece dost peněz. Na účet mi právě tečou miliony, mám úžasný dům, krásného přítele, se kterým teď jdeme ruku v ruce...

Kecy! Jak jsem se mohla nechat takhle zblbnout?

Vrtím nad sebou hlavou, a jsem konečně na Staroměstském náměstí, když si uvědomím, jak jsem to celé nedomyslela.

Je devět ráno. Ano, stánkaři se už začínají připravovat, stromek je rozsvícený, jenže v denním světle to není skoro vidět. Žádná vánoční atmosféra se nekoná.

Jsem zklamaná. Mám chuť posadit se na schody k pomníku Jana Husa a rozplakat se. Všechno tady na mě jen dolehlo.

Nezaměstnaná, single, totálně bez prostředků, prostě smolařka. Nějaké tabule vizí jsou mi na nic, když jim ani pořádně nevěřím.

Filip Vágner... Proč by si měl něco začínat se mnou? Kdo jsem já a kdo je on? Ne, že bych nějak obdivovala hvězdy a hvězdičky a připadala si bezcenná, tenhle chlap ale aspoň něco dokázal – a co víc, je na vzestupu. Já poslední měsíce jenom padám ke dnu.

A k tomu se ke mně řítí pár japonských turistů s žádostí, abych je vyfotila. Co to vůbec mají za foťák? Ještě, že se s nimi domluví anglicky a neuřizu si ostudu.

Mám chuť se dneska večer opít. Víte, co je pro ženskou o Vánocích nejhorší? Když zůstane sama a...

Ne! To snad Erika nemyslí vážně! Právě mi totiž poslala textovku, že ji ten její nový objev pozval k sobě na Štědrý den, protože ho nemá s kým slavit!

A co já?!!!

Zajímá se tady někdo o mě?!!! Máma s tátou jsou v Kalifornii (a oni navíc nikdy nebyli ti přehnaně starostliví rodiče, co by si bez dětí neuměli představit svět), ségra bude u svého Pana Nového, a já budu trčet v Dejvicích sama, pouštět si vánoční dojíky a řvát. Ztraceně dokonalá představa.

Odepisuju Erice, jak je to skvělé, a i když mi ještě odpoví, že to asi odmítne, protože mě nemůže nechat v tak důležitý den samotnou, okamžitě ji falešně ubezpečím, ať si nedělá starosti. Bude mi dobře.

Uf.

Je mi zle. Potřebuju se teď hned něčeho napít. Zvednu se a přes náměstí si pospíším ke stánku, kde si právě mnou focení Japonci kupují svařák. Jakmile mě zaregistrují, na jednoho mě pozvou za ochotu, s jakou jsem je „blejskla“, a já samozřejmě neodmítám.

No, nějak mám pocit, že ani svařák už není takový, jaký býval. Poslední roky se kouzlo Vánoc kamsi vytratilo. Už nejsme děti, a zatím nemáme vlastní rodinu, pro kterou by stálo za to připravovat překvapení, zdobit byt, těšit se, že se v určitou hodinu najíme po dlouhé době spolu, že si pustíme *Pyšnou princeznu* a...

V tu chvíli cítím, jak do mě někdo prudce vrazí, pak uslyším zaklení a v neposlední řadě si všimnu, že moje úžasná bunda je celá mokrá od mého svařáku!

„Ztraceně!“ zakřičím. V jedné ruce držím už poloprázdný kelímek a druhou se snažím dostat svařák z oblečení, ovšem marně – všechno se vsáкло.

„Nemůžete se dívat na cestu?! Podívejte se, jak teď vypadám! Moje nová bunda!“ pokračuju v lamentování, když mě konečně napadne podívat se, který idiot do mě tak neomaleně vrazil. A v ten okamžik se mi zastaví srdce.

Přímo vedle mě stojí Filip Vágner. Nemůžu se ani nadechnout, jak mě šokuje, že do mě vrazil právě on. On! Ten, kterého mám na tabuli vizí! Zírám na něj určitě s otevřenou pusou, protože se z toho ani po několika vteřinách nedokážu vzpamatovat.

„Jste v pořádku?“

Uf, jasně, rychle potřesu hlavou a pokouším se o úsměv, jako by se nic nestalo. Koho zajímá, že moje bunda je zničená, když přede mnou stojí drtič srdcí! A ten jeho hlas... Je tak silný, lehce chraplavý a sebejistý!

„Ano, ano,“ dodám ještě, abych ho přesvědčila. Nervózně se pousměje a ukáže na mou bundu.

„Mrzí mě to. Když se zamyslím, dokážu vypnout a nevnímám nic kolem sebe,“ říká, ale já na to jen mávnu rukou.

„Vyčistit to asi moc nepůjde, co? Zaplatím vám ji,“ navrhuje okamžitě a sahá si do náprsní kapsy své kožené bundy. Odsune přitom modrou šálu s černými proužky a odhalí nádherný norský svetr.

„Ne, to není potřeba,“ pokouším se ho zadržet. A i když bych si od něho žádné peníze nevzala, překvapuje mě, jak rychle zasune peněženku zpátky do kapsy. Sakra. Takže to není žádný gentleman.

„Víte co? Tak ji spolu půjdeme koupit.“

Páni, teda... Tímhle si u mě dokonale napravil na vteřinu ztracenou reputaci. A ne, že bych byla úplně proti, dneska mě nečekají žádné povinnosti, ale nakupovat s Filipem Vágnerem? Jako vážně? Procházet se s ním po Praze, zaplout do nějakého obchodu a tam si zkoušet oblečení?

„To je od vás milé, ale nemyslím si, že se to hodí.“ Vzpomenu si totiž, že se před třemi měsíci rozešel se svojí přítelkyní, se kterou žil pět let, a kdyby nás někde zahlédli paparazzi, nechci si ani představit, co by následovalo.

„Dáváte mi košem?“

„No, ne, ano... Prostě by to nebylo dobré,“ dodávám rychle, na místě se otočím a rázně zamířím do Celetné.

Uf. Filip Vágner, opakuju si neustále. Vysoký, s uhrančivými očima, svalnatý, ale ne žádný ohavný kulturista, prostě děsně sexy, vrazil přímo do mě! Do mě!

„Počkejte přece,“ zakřičí mi do ucha, až sebou leknutím trhnu. Stojí vedle mě, ani jsem nepostřehla, že za mnou běží, a pokládá mi ruku na rameno.

„Skutečně máte tak naspěch?“

Zamračím se. „Ne, ale... Vy jste do mě vrazil, omluvil se, prostě jsme to vyřešili.“

Začne se smát a vrtí hlavou. „Takže mi fakt dáváte košem. Ale to ještě nevíte, že já se jen tak nevzdávám.“

„Promiňte, jenomže nechápu...“

„Nechcete ode mě peníze, nechcete jít se mnou nakupovat. Zvu vás na rande.“